

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mester Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a Villányi és Gyovai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. február 29. napján kelt 15.G.41.941/2005/43. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott indokolását részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény 3. és 5. §-aira alapított kereseti kérelmek elévültek.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 17.500,- (Tizenhétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a peres felek küldemények továbbításával foglalkozó futárcégek. Az alperes a felperes weblapjáról letöltve annak nyilvános referencia listáját, egy alkalommal, egy 2005. január 7. napján levél formájában, posta útján 126 felperesi ügyfélnek ugyanazon tartalmú szórólapot küldött. A szórólap két oldalból álló reklámanyagot tartalmazott, ahol az első oldalon 200 fuvar megrendelése esetén DVD lejátszót ajánlott ajándékba egy 2005. április 31-ig tartó akció keretében. A szórólap második oldala a következő szöveggel kezdődött: „Lehet, hogy a P. egy kicsit lassú, kicsit drága, de ki akar új futárszolgálattal

foglalkozni? Megpróbáljuk megkönnyíteni döntését - mi mást kínálunk mint a többi futárszolgálat." Ezt követően az oldal az alperes futárszolgáltatással kapcsolatos díjait tartalmazza.

A felperes 2005. március 30. napján jogi képviselője útján levélben közölte az alperessel, hogy az általa a felperesi ügyfeleknek küldött szórólap tartalmáról tudomással bír, magatartását versenyjogsértőnek tartja. Egyben felszólította az alperest magatartása abbahagyására, elégtétel nyújtására és 3.000.000,-Ft nem vagyoni kár megtérítésére.

A szórólap kézhezvételét követően az abban foglalt tartalom miatt egyetlen ügyfél sem szakította meg üzleti kapcsolatát a felperessel.

A felperes a 2005. október 19. napján benyújtott és az eljárás során pontosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság elsődlegesen állapítsa meg, hogy az alperes a felperes ügyfeleihez címzett levelével és annak tartalmával megsértette a 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 3. §-ában tilalmazott jóhírnév sértést és az 5. §-ban megfogalmazott bojkottfelhívást. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértésektől.

Másodlagosan keresetét a Ptk. 78. §-ára alapította és a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását, a b) pont alapján az alperes további jogsértő magatartástól történő eltiltását, valamint a c) pont alapján azt kérte, hogy az alperes megfelelő módon adjon elégtételt.

Mind a Tpvt.-ben, mind a Ptk.-ben megjelölt jogcímekhez kapcsolódóan kérte az alperes kártérítésre való kötelezését, amelyet 3.000.000,- Ft nem vagyoni kárban jelölt meg. Kérte az alperes marasztalását a perköltség megfizetésében is.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a Tpvt. 88. § (1) bekezdésében meghatározott keresetindítási határidő elmulasztása miatt kérte a felperes keresetének elutasítását.

Védekezését e körben arra alapította, hogy az alperes 2005. január 7. napján, összesen egy alkalommal küldte el a sérelmezett tartalmú szórólapot a felperes 126 ügyfelének. A továbbiakban a felperes ügyfeleit sem írásban, sem szóban nem kereste meg. Erről a magatartásáról a felperes legkésőbb 2005. márciusában tudomást szerzett, ugyanis 2005. március 31-én a felperes jogi képviselője felszólítást küldött az alpereshez, amely tartalmazza, hogy tudomással bír az alperes magatartásáról.

A felperes az alperes elévülési kifogásával kapcsolatban előadta, hogy tudomása szerint az alperes 2005. januárja és április vége között többször és folyamatosan küldte szét a leveleit. Ezen magatartásával egy helyzetet, állapotot teremtett, illetve tartott fenn. Ezért a keresetindítási határidőre a Tpvt. 88. § (2) bekezdésében foglaltak az irányadók. A jogsértő állapotra vonatkozó álláspontját támasztja az is alá, hogy az alperes által meghirdetett akció 2005. április 31-ig tartott.

Amennyiben a bíróság ezt az érvelését nem osztaná, ebben az esetben az egyes ügyfelek ugyanazon kifogásolt alperesi magatartással való megkeresése külön-külön jogsértéseket jelent, amelyekről a felperes külön-külön időpontokban szerzett tudomást, és volt olyan ügyfél, aki esetében a felperes a levélről csak 2005.

augusztusában szerzett tudomást. Ezért a Tpvt. 88. § (1) bekezdésében meghatározott hat hónapos elévülési idő minden egyes ügyféllel kapcsolatos alperesi magatartás esetén külön-külön vizsgálandó.

Az alperes a felperes fenti nyilatkozatára kifejtette arra vonatkozó álláspontját, hogy a Tpvt. 88. § (2) bekezdésének alkalmazása nem jöhet szóba, mivel az alperes egyszeri magatartása nem hozhatott létre jogellenes állapotot. Az akció időtartamának ebből a szempontból nincs relevanciája. Hivatkozott továbbá a 2005. március 30-i felperesi levél tartalmára is, melyből álláspontja szerint egyértelmű, hogy a felperesnek tudomása volt arról, hogy az alperes a referencia listában szereplő ügyfelek részére küldte meg a sérelmezett szórólapot.

Az elsőfokú bíróság a peres felek által csatolt okiratok és az általuk indítványozott tanúk kihallgatásával lefolytatott bizonyítási eljárást követően a 2008. február 29. napján kelt 15.G.41.941/2005/43. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 180.000,- Ft perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 180.000,- Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Határozata indokolásában elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta és megállapította, hogy a perbeli versenyjogsértő magatartások akkor valósulnak meg és válnak befejezetté, amikor a felperesi ügyfelek a szórólap tartalmát megismerik, ezért külön-külön minden ügyfélnek megküldött levél egy-egy tilalmazott magatartást valósíthat meg. Mivel a Tpvt. 88. § (1) bekezdése szerint a keresetindításra nyitva álló határidő a sérelmezett magatartásról való tudomásszerzéstől kezdődik, ezért nincs jelentősége annak, hogy az alperes a 126 db levelet egyszerre küldte szét, mivel bármelyik ügyféllel kapcsolatos magatartásról való felperesi tudomásszerzés alkalmas a keresetindítási határidő számítására. Ezért annak sincs jelentősége, hogy a felperes már 2005. március 30. napján tudomással bírt az alperesi magatartásról, mivel **B.Zs.** és **K.Zs.** tanúk vallomásával a felperes megfelelően bizonyította, hogy 2005. április végén is tudomást szerzett egyes ügyfelekkel kapcsolatos versenyjogsértésről. Erre tekintettel megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a 2005. október 19. napján benyújtott kereset nem késett el.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a felperes keresetét érdemben megalapozatlannak találva utasította el a keresetet.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, kizárólag az indokolás egy része tekintetében, és kérte, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy a felperes a Tpvt.-re alapított keresetét a keresetindításra nyitva álló határidőn túl nyújtotta be. Egyebekben kérte, hogy az ítélet érdemi részét - amely a felperes keresetét mind a Tpvt., mind a Ptk. alapján elutasítja - annak helyes indokainál fogva hagyja helyben. A fellebbezésben előadottak szerint az ítélet indokolása helyesen tartalmazza a tényállást, azonban az alperes elévülési kifogására alapított jogi indokolása megalapozatlan. Maga az ítélet is megállapítja, hogy az alperes egy alkalommal, 2005. január 7-én küldött szórólapokat a felperes ügyfeleinek, tehát „1 db” alperesi magatartásról lehet beszélni. Azzal, hogy a felperes 2005. március 30-án e

magatartásra hivatkozással felszólító levelet küldött az alperesnek, maga igazolja, hogy az „1 db” magatartásról legkésőbb ezen időpontban már tudomása volt. Az innen számított hat hónapos elévülési jellegű keresetindítási határidő 2005. szeptember 30-án lejárt, ezért az október 19-én benyújtott kereset elkésztett.

Az elsőfokú bíróság **B.Zs.** és **K.Zs.**, a felperesnél futárként alkalmazásban álló tanúk vallomása alapján állapította meg az ítéletében, hogy a felperes még 2005. április végén is tudomást szerzett egyes ügyfelekkel kapcsolatos versenysértésekről. A tanúk egyrészt felperesi alkalmazottak, másrészt vallomásukat az időpontokra nézve teljesen bizonytalanul tették meg, az április időpontot csak a felperesi jogi képviselő nyomatékos, többször feltett kérdésére voltak csak hajlandók megjelölni. Ugyanakkor még határozott időpont megjelölések esetén sem elfogadható a bíróság jogi okfejtése. Ennek ugyanis ellentmond a 2005. március 30-án kelt felperesi felszólítás tartalma, melyben a felperes konkrétan azt sérelmezi, hogy az alperes az ő referencia listáján szereplő ügyfeleknek küldte meg a szórólapot. Még ha igaz is lenne, hogy a felperesi futárok még április végén is kaptak jelzéseket ügyfelektől - ami egyébként életszerűtlen egy januári szórólap esetén - ez esetben sem juthatott semmilyen további új adat a felperes tudomására a márciusi állapothoz képest, ami az elévülési idő kezdetét április végére kitolta volna. Ezt az alperesi álláspontot támasztja alá az is, hogy a felperes a keresetében egy szóval sem említi, hogy lettek volna a felszólító levélhez képest későbbi magatartások, illetve felperesi tudomásszerzés ilyen magatartásról, pedig, ha lettek volna ilyenek, azokat bizonyára nem mulasztja el sérelmezni a keresetében. Ezzel szemben a keresetlevélben következetesen „levél”-ről és „felhívás”-ről beszél, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy egy magatartásról volt szó, arról, amiről a felperes március 30-án már nem vitásan tudott.

A Fővárosi Ítéltábla 2008. április 28. napján kelt 2. sorszámú végzésében tájékoztatta a feleket, hogy a Pp. 256/A. § (1) bekezdés d) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, és figyelmeztette az ellenérdekű felet, hogy 8 napon belül tárgyalás tartását kérheti, illetve írásbeli ellenkérelmet vagy csatlakozó fellebbezést nyújthat be. A végzést a felperes jogi képviselője 2008. május 8. napján átvette, arra nyilatkozatot nem tett, fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alapos.

A Tpv. 88. § (1) bekezdése értelmében a 2-7. §-okba ütköző magatartásra hivatkozással a tudomásszerzéstől számított hat hónapon belül indítható per.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és egyik fél által sem vitatott tényállás szerint (a felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, csatlakozó fellebbezést nem nyújtott be), az alperes egy napon küldte meg a sérelmezett szórólapot a felperes weblapján szereplő ügyfelek részére.

Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakat, hogy erről az alperesi magatartásról a felperes tudomást szerzett a 2005. március 31-i felszólító levelét megelőzően.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal a jogi képviselő által küldött felszólítás tartalmát, amely a fellebbezésben hivatkozottaknak megfelelően a következő módon kezdődik: „Ügyfelem megdöbbenéssel értesült arról a tényről, hogy az önök cége ügyfelemnek az interneten közzétett referencia listáját felhasználva a F. Kft. üzleti jóhírnevét sértő és annak rossz hírnevét keltő tisztességtelen felhívást intéztek az ügyfeleihez. Az önök által az ügyfelem megrendelőinek küldött levél”

A fenti megfogalmazásból egyértelműen kitűnik, hogy a felperes tudta, hogy az alperes a nyilvánosan hozzáférhető teljes ügyfélkörének megküldte a szórólapját.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal az alperesi érveléssel is, hogy az sem módosíthatja a felperesi tudomásszerzés márciusi időpontját, ha egyes ügyfelek még április végén is jelezték a felperes alkalmazottaknak, hogy ők is kaptak szórólapot az alperestől, mivel ezzel új adat nem juthatott a felperes tudomására, ami az elévülési idő kezdő időpontját módosíthatná. Így pl. a felperes maga sem állította, hogy ezen ügyfelek a referencia listában nem szerepelnének, illetve nem hivatkozott olyan körülményre, amely miatt a kereset előterjesztésében menthető okból akadályoztatva lett volna. (Ptk.326.§.(2) bek.).

A Tpvt. 3. és 5. §-ára alapított elsődleges kereseti kérelmét így a Tpvt. 88. § (1) bekezdésében meghatározott szubjektív határidőn túl nyújtotta be a felperes a bírósághoz, ezért az alperes elévülési kifogására tekintettel, figyelemmel a 4/2003. Polgári jogegységi határozatban foglaltakra is, azt elévülésre tekintettel kellett volna az elsőfokú bíróságnak ítéletében elutasítania.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott indokolását a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a rendelkező részben írtaknak megfelelően megállapította az elsődleges kereseti kérelem elévülését.

Az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az 5.000,- Ft fellebbezési eljárási illetékből és az alperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg, figyelemmel a kifejtett ügyvédi munkára és arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el. Az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót tartalmazza, mivel az elsőfokú iratok alapján megállapítható, hogy az alperes jogi képviselője áfa fizetésére köteles.

Budapest, 2008. év szeptember hó 9. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.

. Kurucz Zsuzsanna sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő